

PRIMERA PART
EL POBLE

Capítol 1

Perduts

La petita expedició avançava amb dificultat pel camí de la jungla en la terrible calor de la tarda.

Estava composta de quatre humans i tres bèsties, i ja feia setmanes que avançaven amb aquest pas lent i frustrant. Quan van trobar aquell camí es van posar contents perquè es van pensar que finalment estaven a punt de descobrir alguna cosa; però ara els semblava que no els portava enlloc.

Al capdavant de la columna caminava un home elf jove, prim i fibrós, vestit amb les restes xopades de suor del que havia estat un vestit de mariner i que ara no era més que una col·lecció de parracs. El tricorn que portava al cap estava masegat i havia perdut la forma original. Feia servir un matxet de fulla ampla per obrir-se camí entre l'espessor embullada de falgueres i lianes que envaïen el camí, i l'esforç d'alçar-la per fer-la anar d'un cantó a l'altre havia produït una lluïssor de suor a la seva cara pàl·lida però –deien– atractiva. Tenia les mans i els braços plens d'esgarrinxades d'esbarzers, i butllofes al palmell de les mans a causa del frec constant del mànec del matxet.

Es deia Sebastian Darke i al seu dia s'havia presentat com a bufó, el cèlebre Príncep dels Bufons. Cada pas que feia en el seu camí desesperat servia per demostrar-li que potser s'havia precipitat, pel que feia a abandonar aquell títol.

Ben bé darrere seu, caminava fatigosament un guerrer poderós que suava profusament sota l'ajustada cota de malles i el plastró de metall que es negava tossudament a treure's, tot i la calor aclaparadora. Es deia Cornelius Drummel; era un golormirià tan baixet –a diferència de la majoria d'homes de la seva professió–, que a en Sebastian no li arribava ni a la cintura. La seva cara fina de nen tenia les celles arrufades i encara coixejava notòriament a causa d'una ferida recent que s'havia fet a alta mar, on havia tingut un petit malentès amb un jove quèlfer. Segurament, la cara de mal humor que feia tenia a veure amb el fet que la poca estatura li impedia poder rellevar l'altre al capdavant de la columna. Era tan baix que no arribava prou amunt per tallar la vegetació que xocava contra la cara de tots els altres. Era una situació desagradable, però ningú s'atrevia a fer cap comentari.

El següent de la columna era un animal gros i pelut, un bufalop, amb les amples espatlles i els enormes flancs carregats d'equipament feixuc –cordes, eines, menjar, llums, pots i cassoles–, tot plegat lligat amb corretges sense ordre ni concert. Es deia Max i, cosa estranya, no es queixava. Havia passat dies rondinant sense parar, i finalment havia decidit limitar-se a fer morros en silenci amb el caparràs tan baix que el musell gairebé fregava el terra. Havia caminat d'aquesta manera gairebé tot el dia i era improbable que aquella situació durés gaire estona més, de manera que en Sebastian i en Cornelius miraven de treure'n el màxim profit.

Després de les esgarrifoses aventures recents a Ramalat, un mercader ric que es deia Thaddeus Peel havia contractat els tres amics per anar a la recerca de la ciutat llegendària de Mendip, i si la trobaven, havien de portar proves que en demostrassin l'existència. Feia segles que se'n parlava, d'aquella ciutat. Molta

gent deia que s'hi amagava un tresor fabulós. Altres deien que el lloc estava maleït i que qualsevol que s'arrisqués a anar-hi seria víctima de la mala sort.

Darrere d'en Max hi anaven dos homes a sou, grossos i musculosos, de Ramalat, que responien als noms de Karl i Samuel. No els havien contractat pas perquè fossin bons conversadors, sinó per la seva capacitat de viatjar milles i milles sense una sola queixa. Cada un d'ells portava una petita mula carregada amb més material. Com els seus amos, aquelles dues bèsties, a qui deien Betty i Jasper, no eren pas les més eixerides de la seva espècie. Durant els primers dies de viatge, havent sortit de Ramalat, en Max havia fet abriva-des temptatives de conversa, d'una manera ben cortesa, fent servir la llengua vulgar de les planes, però ara s'estimava més deixar-los fer el que els vingués de gust, i quan tenia alguna cosa a dir, adreçava els comentaris als membres de l'expedició que caminaven drets.

I, finalment, va fer a en Cornelius la primera pregunta després de moltes hores de viatge.

—Hi hauria una remota possibilitat d'aturar-nos per descansar?

En Cornelius va sospirar.

—Ja m'estranyava que durés tant —va murmurar. Es va girar per mirar per sobre l'espatlla—. Aquí no ens podem aturar pas.

—Per què no?

—És massa estret. Hem de buscar una clariana.

En Max ho va rumiar un moment.

—I no la podríem *fer*, la clariana? —va preguntar—. Amb el matxet.

En Sebastian va riure amb aquesta idea, tot i que no li quedava gaire energia per a les rialles.

–M’encanta, aquest «podríem» –va dir–. El que vols dir, exactament, és que «jo» podria fer una clariana. Però per a això hauria de tallar arbres sencers, i ja estic prou cansat. Haurem de caminar una mica més.

En Max va fer un sospir baix, afligit.

–Ah, molt bé, la resposta típica d’aquest viatge. –Va estrafar la veu per imitar la d’en Sebastian.– «Haurem de caminar una mica més!» Caram, ja fa setmanes que caminem, i què hem trobat? Absolutament res! Quan en Thaddeus Peel ens va dir que això era una missió de bojós, no ho deia de broma!

–Vols callar? –va grunyar en Samuel, des de darrere en Max, i tots es van girar per mirar-lo amb cara de sorpresa. Era, de fet, la primera vegada que emetia alguna cosa més que un grunyit des que s’havien posat en camí.

–Ah, vostè perdoni! –va dir en Max amb arrogància–. Només expressava una opinió.

–‘Pinió o no ‘pinió, això és el que hi ha, i si no t’agrada, et fots –va dir en Samuel, enèrgicament–. No serveix de res, queixar-se.

–Grrrrrr –va afegir en Karl. Per un moment va semblar que anava a dir alguna altra cosa, però s’ho devia pensar més bé.

En Max va tornar a acotar el cap i va continuar caminant un bon tros en silenci, rumiant el que acabaven de dir. Però en Sebastian sabia que només era qüestió de temps, que tornés a la seva idea.

–El que volia dir –va continuar en Max–, és quant de temps seguirem creient en aquest fracàs? Exactament en quin punt direm *En fi, hem fet el que hem pogut, estem completament perduts, ja és hora que tornem a Ramalat?*

En Sebastian es va aturar amb el braç del matxet enlaire i ho va rumiar. S’havia de reconèixer que era una bona pregunta. Va mirar endarrere, al capdavant de la fila, i va fer un gest a en Karl.

–Em vols rellevar una estona? –li va preguntar.

Sense dir ni una paraula, aquell homenàs es va posar a caminar a grans gambades fins que va ser al davant, va agafar el matxet amb un puny immens i es va anar obrint pas, fent caure grans feixos de bosc amb els moviments curvilinis del matxet. En Cornelius va passar al darrere per portar la corda de la Betty, amb cara de resignació. En Sebastian era conscient de com havia de ser d'humiliant, per a ell, no poder col·laborar amb el matxet, però sabia que ell no hi podia fer res, si no és que el portava a collibè perquè pogués fer anar el matxet, i, senzillament, no li quedava energia per a això.

Es va posar a caminar una altra vegada, una mica més endavant que en Max.

–Ja sé que és frustrant –va dir–, però el senyor Peel ens paga molts diners perquè siguem aquí. I si trobem alguna cosa de valor, ens en pagarà molts més.

–En sóc conscient –va dir en Max–, però per favor, en aquest cul de món només hi hem vist jungla, jungla i més jungla. Creus que tenim alguna possibilitat de trobar una antiga ciutat enmig de tot això?

En Sebastian estava a punt de respondre, però de sobte es va aturar perquè es va sentir una xerradissa a les capçades dels arbres de la seva esquerra. Tots es van aturar i es van girar per veure què passava. La mà d'en Cornelius va baixar instintivament fins a l'empunyadura de l'espasa, però va somriure quan va veure d'on havia sortit aquell so: un animaló àgil i pelut que anava d'arbre en arbre, amb una ganyota còmica a la cara.

–Què coi és, això? –es va preguntar, en veu alta.

–És un buba –li va explicar en Sebastian–. No te'n recordes? La princesa Kerin en tenia un d'igual.

Que mencionés aquell nom el va fer pensar. Temps enrere, li hauria fet mal, parlar d'ella; però semblava que d'allò feia una eternitat, era abans del viatge a Ramalat i abans de conèixer la capitana Jenna Swift, comandant de *La Bruixa del Mar*, el seu gran amor actual.

En Max, naturalment, no es va poder estar de fer un comentari.

—Ah, sí, la bella princesa Kerin... o potser hauria de dir la *reina* Kerin. Una noia molt maca. Saps què?, m'agradaria que tornéssim a agafar la direcció de Queladont, algun dia. Als estables reials feien uns àpats excel·lents... dels millors que he menjat mai.

—I mira, que n'has fet, d'àpats, tu! —va observar en Cornelius, amb murrieria.

—Ja ho crec, i em considero tot un entès —va dir en Max, sense adonar-se de la ironia—. I ara que en parlem, a veure quines exquisideses tindrem, aquest vespre, per sopar. Si he de tornar a menjar aquesta menjussa de... Ah! Per fi arribem a una clariana!

En Sebastian va veure que tenia raó. El camí, finalment, s'eixamplava fins a una petita obertura entre l'espessor de la vegetació. Allà hi havia més bubes, saltant alegrement per les branques més baixes dels arbres, xerrant i gesticulant entre ells, i formaven una colla molt animada.

—Potser hauríem de mirar d'enxampar-ne un —va pensar en veu alta—. Són bons animals de companyia.

—Tu mateix —va murmurar en Cornelius, deixant-se caure a l'ombra d'un arbre—. Si et queda energia.

En Sebastian s'ho va rumiar un moment i va decidir que, francament, no podia. Va seguir l'exemple del seu amic i es va deixar caure al seu costat. Es va despenjar la cantimplora i va fer uns quants glops d'aigua calenta, dolentíssima.

–Almenys d'això no en falta, aquí –va dir alegrement, passant la cantimplora a en Cornelius.

El petit guerrer va assentir amb el cap i també en va fer un glop, seguit d'una ganyota.

–Res a veure amb l'aigua dolça i fresca de Golmira –va observar.

En Max va fer un ruflet.

–Ah, per descomptat! Per a tu, a Golmira tot és millor! Que estrany, que no ens hi hagi portat mai, si és tan extraordinàriament meravellós!

–Un dia us hi portaré –li va dir en Cornelius–. Us hi portaré a tots dos i coneixereu els meus pares.

–Ai, quina il·lusió, estic impacient. –En Max va mirar amb les celles arrufades, ple de ressentiment, les dues mules, que havien acotat el cap i rosegaven enèrgicament l'herba verda i exuberant que tenien tot al voltant. Els dos que les portaven s'havien assegut sota un altre arbre, havien tret les pipes i les carregaven de tabac.

–Però no crec que el teu país estigui a l'altura d'aquest lloc tan preciós –va continuar en Max–. Mira al teu voltant! Aquí tenim vegetació espessa i pudent pertot arreu. I tenim dues mules que ens demostren que són les criatures més mal educades d'aquest món. I tenim els seus amos, que semblen decidits a pol·luir l'atmosfera, com si no fos prou fètida, amb el fum del seu tabac.

–Per què no calles i te'n vas a pasturar una mica? –li va suggerir en Sebastian, irritat–. T'ajudarà a mantenir un bon nivell d'energia.

–Energia! –en Max li va fer una mirada d'incredulitat–. L'altre dia vaig fer dues queixalades d'aquesta menjussa i em vaig passar la nit en vetlla per culpa d'uns gasos rabiosos!

–Sí, ja ens en vam adonar –va dir en Cornelius, amb sarcasme–. Però no pateixis, per a aquesta nit ja m’he fabricat uns taps per a les orelles.

–Ha, ha, ha! Para, sisplau, si no vols que rebenti de riure.

En Sebastian i en Cornelius van intercanviar un somriure. Prendre el pèl a en Max era un dels pocs plaers que tenien en aquest viatge.

–Tenim companyia –va observar en Samuel, i tots van aixecar el cap i van veure que un parell de bubes havien baixat dels arbres i avançaven cautelosament per la clariana, disposats a fugir corrents si feia falta. En Sebastian va riure de l’expressió de preocupació que feien. Allargaven les mans esteses com si demanessin almoïna.

–Què creieu que volen? –va preguntar.

–Menjar, segurament –va respondre en Cornelius–. Però malauradament no ens en sobra. De fet... –Es va acostar la mà al cinturó i en va treure les diferents peces que formaven la seva ballesta en miniatura. Es va posar a muntar les peces amb la facilitat que li donava la pràctica.

–Què fas? –va murmurar en Sebastian.

–Voldria saber si són bons per menjar, aquests animalons –va murmurar en Cornelius–. Estaria bé, per variar del javralat i la rusa salvatge.

En Sebastian li va posar la mà al braç per aturar-lo.

–No ho pots fer –va murmurar–. Tenen la carona de personetes...

–No és la seva cara, el que m’interessa –va dir en Cornelius–. Són els seus bracets i les seves cuixetes molsudes. Serien deliciosos, rostits a foc lent.

En Sebastian va fer cara de fàstic.

–Són animals de companyia, Cornelius! No estaria bé.

–Ahir a la nit vas dir que tenies unes ganes desesperades de menjar una cosa diferent –ara en Cornelius havia acabat de muntar la ballesta i tibava la corda–. Agafem-ne un i prou, de moment..., a veure quin gust té. I si...

Va callar de cop, sorprès perquè els bubes, tot d'un plegat, van mirar per sobre de les seves espatlles, alarmats. Un d'ells va proferir un fort xiscle d'avís i tots se'n van anar botant de la clariana abans que ningú pogués reaccionar. En un moment tota la colla va desaparèixer entre la vegetació del voltant.

–Pels ullals de Shadlog! –va dir en Cornelius–. Qui els ha avisat?

–Xut! –va dir en Max–. Escolteu.

–No sento res –va dir en Sebastian al cap d'uns moments.

–Precisament –va dir en Max.

Capítol 2

Fragor a la jungla

En Sebastian va haver de reconèixer que en Max tenia raó. Un silenci terrible havia descendit sobre la jungla on, feia uns moments, tot era un intens rebombori de cants d'ocells i bonior d'insectes.

–Això no m'agrada –va dir en Max en veu baixa–. Decididament, em fa mala espina. Em recorda quan vam trobar aquella esgarrifosa serp dels arbres.

En Cornelius i en Sebastian es van posar drets cautelosament. El golmirià va introduir un dard a la ballesta i en Sebastian va desembeinar l'espasa. Els dos de Ramalat, alertats per la reacció dels seus patrons, van deixar les pipes i van treure les armes. Tots estaven drets mirant al voltant, forçant la vista per veure què hi havia en l'espessor de la jungla.

Es va sentir una fregadissa entre els matolls, i els ulls penetrants d'en Sebastian van captar alguna cosa que es movia d'esquerra a dreta, des d'on ell s'ho mirava. Primer, es va pensar que era un altre buba. Llavors, li va arribar un esclat de cabells de color gingebre i una cara de barba canosa que el mirava a través d'una pantalla de matolls espessos..., però llavors va observar que aquell ésser feia la mida d'un home adult i que els seus ulls salvatges el miraven des de sota de la visera d'un casc de metall.

–Cornelius –va murmurar–, acabo de veure...

Va callar en sec quan va sentir, de sobte, una mena de xiuxiueig que sonava estranyament fort en aquell silenci. A molt poca distància d'ell, el cos d'en Karl va fer un bot i un grunyit greu de sorpresa. Li va lliscar l'espasa de la mà i va anar a parar a terra. Tots el van mirar, fascinats i horroritzats. Va girar cap a en Sebastian; es va mirar el pit, amb els ulls esbatanats d'horror. Del centre del pit li sortia la tija acabada en plomes d'una fletxa. Va obrir la boca per dir alguna cosa, però només en va sortir una lenta exhalació d'aire. Llavors el seu cos es va rebregar i va caure a terra, amb els ulls oberts però sense alè.

En Sebastian va mirar, esbalaït, l'home caigut, no volent-se creure el que veien els seus ulls. Es va quedar immòbil, com hipnotitzat, i no va ser fins que en Cornelius li va fer un crit i li va donar una forta batzegada al maluc, que en Sebastian va sortir d'aquell estat de trànsit per tornar al món del caos.

Ara els veia: dotzenes de figures vestides amb armadura, arrossegant els peus per la foscuria de la jungla, xisclant i balbucejant, brandant les espases. Una cosa brunzent li va passar a frec del cap i es va clavar, amb un cop sord, al tronc d'un arbre del seu costat. Una altra fletxa. En Cornelius va disparar el seu dard i, a l'altre extrem de la clariana, una de les bèsties peludes va fer un esgarip de dolor i va caure d'esquena entre el sotabosc.

En Sebastian es va mirar el seu petit amic i va veure que somreia d'alegria. No era mai tan feliç com quan es trobava en una situació d'aquesta mena.

–Cornelius –li va dir–, potser hauríem de...

El va interrompre l'udol greu d'una de les mules que li passava rabent pel costat, aterrida, fugint precipitadament cap al camí per on havien arribat. En Sebastian va agafar instintiva-

ment la brida de la mula quan li passava a tot drap pel costat, però la bèstia anava a tanta velocitat, que l'impacte de poc no li arrenca el braç. La va mantenir agafada durant un tros de camí, però va perdre l'equilibri i va caure per terra, rodolant.

Es va posar dret, tentinejant, i va veure que en Cornelius corria clariana a través en direcció a l'enemic, l'espasa alçada. Rugia de fúria contra els seus atacants. En Max havia acotat el cap i també avançava, les grans banyes preparades per atacar qualsevol que tingués a l'abast; les grans piles de material que portava als lloms se sacsejaven amb gran renou amb el seu moviment.

—Ja ho sabia, jo, que aquest silenci no era del cas! —va sentir dir-li en Sebastian quan corria darrere d'en Cornelius.

—Ei, espereu-me! —va cridar en Sebastian. Es va posar a córrer darrere dels seus amics —era evident que encara no s'havien adonat que no era amb ells—, però llavors es va entrebancar amb en Samuel, que caminava fent tentines cap a ell, els ulls molt oberts i la mirada fixa, els braços estesos al seu davant com si demanés clemència. Va agafar en Sebastian i el va estrènyer fort, de manera que amb el seu pes va fer caure de genolls l'esprimatxat home elf.

—Es pot saber què fas? —va esbufegar en Sebastian, però la seva pregunta va tenir resposta immediatament. Va veure una llarga fletxa de fusta clavada al costat d'en Samuel.

—Arrenca-me-la —va esbufegar l'home—. Em fa mal. Arrenca-me-la!

En Sebastian va mirar fixament en Samuel per un moment. Hi havia tanta por escrita als trets de la cara, normalment plàcida, d'aquell home, que no el podia abandonar. Va agafar la tija de la fletxa amb una mà, però abans que pogués fer força per arrencar-la, una segona fletxa es va clavar a l'ampla esquena

d'en Samuel, i el va rematar. Els ulls suplicants se li van entelar, i va perdre la força dels braços. Va caure de costat i va anar a parar a terra, amb els ulls clavats en en Sebastian, com si l'acusés silenciosament.

En Sebastian va moure el cap. Com podia estar passant allò? Es va dir que potser estava dormint i allò era un somni..., però llavors es va veure una llepada vermell fosc a la mà i va saber que no era cap somni: allò estava passant de debò i, si més no de moment, no tenia la més remota idea d'on eren els seus amics.

S'estava posant dret quan va veure que un dels atacants corria cap a ell, una bestiota grossa i peluda coberta d'una rudimentària armadura, brandant una enorme espasa amb dos talls. No hi havia temps per pensar. En Sebastian va recollir d'una revolada la seva espasa, que encara era a terra. Va tancar els dits ràpidament sobre l'empunyadura i va alçar la fulla contra aquella criatura que escurçava la distància entre tots dos. L'espasa es va estremir quan foradava el metall i la carn que hi havia a sota. La bèstia li va caure al damunt debatent-se en un escampall de braços i cames, i va caure a terra amb un cop fort i es va posar a rodolar i rodolar fins que es va aturar i va quedar quieta.

En Sebastian va recordar que havia d'agafar aire. Es va posar dret i va mirar en la direcció que havien agafat en Cornelius i en Max. Eren en algun lloc d'allà dins, els sentia fent gran estrèpit al sotabosc, en Max bramant amb totes les seves forces. Potser era massa tard per ajudar-los. Va fer un pas endavant i una fletxa se li va clavar al pit.

Era com si li haguessin pegat amb un bastó. L'impacte li va fer fer uns quants passos endarrere i de cop els pulmons li van quedar sense aire. Era com si un foc líquid li degotés des de l'estèrnum fins a l'engonal, i quan va provar de fer un altre

pas, li va semblar que no tenia músculs a les cames. Va caure de genolls, respirant dificultosament. A no gaire distància veia la cara morta d'en Samuel mirant, sense veure-la, la cúpula de fulles que tenien al damunt.

I després els va veure venir. Dues més d'aquelles criatures, les cares pàl·lides com màscares amb una ganyota triomfal, arrossegant les cames curtes i arquejades, els llargs braços sostenint unes espases enormes i rudimentàries. En Sebastian va mirar al seu voltant, desesperat. No hi havia cap senyal d'en Cornelius ni d'en Max. Estava sol. Va provar d'agafar l'espasa, però era un esforç terrible alçar-la només fins a l'altura del pit, i era horriblement conscient del fet que li disminuïen les forces a mesura que se li anava escolant la sang.

De les dues bèsties, la que estava més a prop va alentir el pas i va mostrar les seves dents grogues i mal posades. Va alçar l'espasa amb les dues mans, disposat a donar el cop mortal. En Sebastian es va armar de valor per rebre l'impacte de la fulla contra el seu coll. Però llavors es va sentir un xiuxiueig molt fort: una altra fletxa va semblar que floria, com una flor estranya, al pit d'aquella criatura, i se li va distorsionar la cara pel dolor. Va caure a terra, d'esquena, i s'hi va quedar, retorçant-se i esbufegant.

La segona criatura continuava avançant arrossegant els peus, però ja no mirava en Sebastian, sinó alguna cosa o algú que hi havia darrere d'en Sebastian. La bèstia va alçar l'espasa i una figura àgil va saltar pel costat d'en Sebastian per plantar cara a l'atac –un guerrer alt, de cabells foscos, vestit amb pells d'animals–. Les dues espases van xocar, van saltar espurnes, i la criatura va grunyir, va desenganxar la seva espasa i va provar de tornar-la a esgrimir. Però el nouvingut era més ràpid, es va ajupir per esquivar el cop i va dirigir la seva espasa més petita

i més lleugera de dret al coll de la bèstia, de manera que la va fer caure sobre els seus passos.

Ara van aparèixer més nouvinguts per darrere d'en Sebastian, i van passar rabents pel costat del primer guerrer per endinsar-se en la jungla on havien desaparegut en Cornelius i en Max. Quan passaven corrent pel costat de la bèstia caiguda, un la va rematar amb un cop sec de l'espasa, com si res.

El primer guerrer no va fer cap temptativa de seguir els altres, sinó que es va girar per mirar en Sebastian. A en Sebastian li va semblar sentir la seva pròpia veu proferir un esbufec llunyà de sorpresa. El guerrer era una dona jove. Mirava en Sebastian, ajagut a terra, amb uns ulls castany fosc que semblaven d'un animal salvatge. Es va ajupir davant seu i va dir alguna cosa que devia ser una pregunta, però en Sebastian no sentia res més que el batec lent i rítmic del seu propi cor.

Va provar de parlar, però no va poder pronunciar cap so intel·ligible. S'estava morint, ara no n'hi havia cap dubte. Li semblava que tenia el cap ple d'una llum intensa que apagava tot el que hi havia al seu voltant menys el rostre d'aquella dona i els seus ulls castanys, que encara el miraven amb curiositat evident. Ella va allargar una mà i li va tocar la cara. Tenia els dits calents, i ell va notar vagament que li produïen una sensació de confort. Potser l'última que tindria a la vida. Va pensar en la Jenna, que era lluny, amb el vaixell, no sabia on, amb els ulls clavats en l'horitzó de l'immens oceà, sense saber que ell havia caigut en aquell lloc remot. Hauria plorat, si hagués continuat despert.

Però la llum blanca ho va esborrar tot i llavors va caure una foscor, profunda, negra, que el va xuclar amb la seva abraçada freda.

Capítol 3

El temps ho cura tot

Durant un temps que li va semblar molt llarg, només va tenir visions momentànies de la vida...

Els ulls se li obrien per un instant i podia registrar el que passava. Però li pesaven les parpelles, tornaven a caure de cop com unes persianes que tapen la visió. No sabia quant de temps passava entre visió i visió. Cada vegada que es despertava, tenia una sensació de sorpresa.

La primera vegada que se li van obrir els ulls va registrar que estava ajagut d'esquena, i va veure en Cornelius a no gaire distància, amb la cara il·luminada per la llum d'una llanterna. La cara de nen petit d'aquell homenet estava contra en una expressió d'angoixa i li regalimaven llàgrimes per les galtes. En Sebastian li hauria volgut preguntar què li passava, però no es va poder mantenir despert prou temps per fer-ho.

La següent vegada que es va despertar, va veure un sostre fet de fulles i branques entrellaçades. Va captar un so de tambor, greu, rítmic, que venia de no gaire lluny, i en l'aire del seu voltant hi surava fum, l'olor d'un perfum estrany i ranci. Llavors va tornar a sumir-se en l'oblit.

Van seguir més visions, totes tan breus i insubstancials com l'última.

Va obrir els ulls. Dos nens de cabells foscos, vestits amb pells d'animal, el miraven fixament. Va provar de dir-los alguna cosa, però la son l'estirava i no s'hi va poder resistir. Va tornar a caure en la foscor...

Va obrir els ulls. Un home vell, de barba blanca, ficava els dits en un forat gran i sangonós del pit d'en Sebastian i el dolor era insuportable. Mentre ell esbufegava, mirant-lo fixament, va sentir una forta estrebada i els dits en van sortir amb una gran punta de fletxa de pedra. El dolor es va apaivagar d'una manera tan alleujadora, que es va tornar a sumir en la inconsciència.

Va obrir els ulls. Era de dia. L'home de barba blanca estava agenollat al seu costat, sacsejant una mena de sonall decoratiu sobre el seu cap mentre recitava amb veu greu una cosa llarga, monòtona. «Vés-te'n», va dir en Sebastian, ben clarament, i l'home va aturar la cantarella un moment per mirar-lo, sorprès. Després va tornar a la cantarella i en Sebastian es va tornar a adormir.

Va obrir els ulls. La dona –la que havia vist a la lluita– estava asseguda al seu costat, i ara també li havia posat la mà a la cara, i l'acariciava, seguint el contorn del seu perfil amb les puntes dels dits, com si no hagués vist mai ningú com ell. Ell va poder alçar una mà per agafar-li el canell, però ella es va deixar anar i ell no va tenir prou forces per retenir-la. Es va adormir.

Era conscient del fet que entre visió i visió passava un temps, però no sabia dir si eren hores, dies o llunes.

I va arribar un dia que es va despertar i va poder estar conscient prou estona per fer un cop d'ull al seu voltant. Va poder veure que estava ajagut en un llit de palla en una cabana àmplia, feta de branques fines trenades amb una altra vegetació. A no gaire distància d'on ell es trobava, una cassola de metall bombollejava sobre un foc, que era la causa del fum que hi havia

al seu voltant. Per una porta oberta arribaven sons de persones –nens que reien i es cridaven els uns als altres, gossos bordant; els sons generals i no identificats d'un lloc habitat–. Tenia una flassada gruixuda al damunt, i es va destapar cautelosament per mirar-se el pit nu. La ferida era d'un vermell pàl·lid, i estava tapada amb un emplastre de fang i fulles, però semblava que s'estava curant. El simple fet de respirar li produïa una sensació incòmoda, i quan va tossir inesperadament, el dolor va ser tan punyent que va tornar a caure en la inconsciència, per més que s'hi va resistir...

Quan es va tornar a despertar sabia que aquesta vegada podria aguantar més temps despert. Era de nit, i la cabana estava il·luminada pel resplendor d'una llanterna. Una figura petita estava escarxofada al seu costat, en un seient fet de bales de palla. Tenia el cap caigut endavant: estava clar que dormia. En Sebastian va fer un esforç per aclarir-se la gola, tot i que l'acció li va provocar una punxada de dolor que li va travessar el pit.

En Cornelius es va despertar amb un bot i va aixecar el cap. Se'l veia molt més content que l'última vegada que en Sebastian l'havia vist. Es va inclinar endavant i va posar una mà sobre l'espatlla d'en Sebastian.

–Com estàs? –li va preguntar.

En Sebastian va provar de parlar, però tenia la gola seca, i només li va sortir un grall. En Cornelius va agafar una bóta de pell d'animal i la va alçar sobre la boca d'en Sebastian perquè un raig d'aigua li remullés la gola. Era calenta i salada, però en aquell moment li va semblar la millor aigua que mai havia begut.

–Vés amb compte –li va aconsellar en Cornelius–. Només una mica, al principi. –Va apartar l'aigua i va clavar els ulls en el seu amic.– Quina alegria, que hagi tornat –va dir–. Durant

un temps em vaig pensar que et perdríem. Has estat a les portes de la mort, noi. No la tornaràs a tenir mai tan a prop sense que hi sucumbeixis.

En Sebastian va assentir amb el cap.

–Et... et crec –va murmurar–. M’hi he sentit molt a prop. –Va aixecar el cap per mirar al seu voltant.– On som, exactament? –va preguntar.

–Som a la fonda del poble –va dir en Cornelius.

–Del... poble?

–Sí. D’una tribu que es diuen els jilith. No sé què recordes de la lluita...

–Recordo... aquelles bèsties horribles... i que després va arribar una altra gent... que ens van salvar...

–Exacte. Un grup que anava de cacera ens van trobar quan els altres ens atacaven. I ens van rescatar.

En Sebastian va començar a recordar més detalls.

–I en Karl i en Samuel... –va dir.

–Aquelles bestiotres peludes van sortir de la jungla... i els van matar!

En Cornelius va sospirar.

–Va ser un final terrible per a tots dos –va dir–. No puc evitar sentir-me culpable del que va passar.

–Però... aquelles *coses*... què... què eren?

–Eren els gograth, enemics a mort de la gent d’aquest poble. I els jilith consideren que tots els que ataquen els gograth, són amics seus. I per això ens han ajudat.

En Sebastian va fer un gest per demanar més aigua i en Cornelius el va ajudar a fer un parell de glops abans de deixar la bóta.

–Hi havia una dona... –va dir en Sebastian–. Em sembla que em va salvar la vida.

–És la Keera –va dir en Cornelius, somrient–. En ella sí que t’hi vas fixar, eh? Potser no estàs tan greu, després de tot.

En Sebastian va provar de somriure, però més aviat devia semblar una ganyota, perquè en Cornelius es va posar dret com per marxar.

–Val més que et deixi descansar –va dir–. Encara estàs molt dèbil.

–Ja he dormit prou –va protestar en Sebastian–. Quant fa, que estic aquí ajagut, per cert?

–Quatre dies i quatre nits –li va dir en Cornelius–. La primera nit ens pensàvem que no te’n sortiries. Tenies la punta de fletxa clavada molt endins del pit, i era difícil treure-la. La Keera va insistir a fer venir en Danthus, l’home medicina de la tribu, perquè et curés la ferida...

–El de la barba blanca? –En Sebastian es va tocar la ferida del pit amb cautela–. Me’n recordo. Em vaig despertar un moment quan estava... arrencant-me la punta de fletxa.

En Cornelius va moure el cap.

–T’he de confessar que tenia els meus dubtes pel que fa als seus mètodes mèdics. Va fer un emplastre de flors silvestres i fang i te’l va entatxonar a la ferida. Però... –va mirar el pit d’en Sebastian– he de reconèixer que sembla que està millorant.

–Parl’m de la Keera –va dir en Sebastian.

En Cornelius va fer petar la llengua.

–Per què vols que te’n parli? –va preguntar.

–Ja t’ho he dit. Em va salvar la vida.

–És una persona molt important, al poble –va dir en Cornelius–. El seu pare, en Maccan, és el cap de la tribu. Al principi, no li feia gràcia que ens quedéssim al poble, però la Keera el va convèncer.

–Em tocava la cara –va murmurar en Sebastian. Sentia que la son tornava a estirar-lo cap avall, que li pesaven les parpelles, i tot i que feia esforços per mantenir-se despert, aviat va perdre la batalla–. Em... mirava...

–No m'estranya –li va dir en Cornelius–. Diu que sap qui ets.

–Hum? –Fins i tot mig adormit, en Sebastian va registrar que aquell comentari era molt estrany.– Però... com ho pot saber? Jo no hi havia estat mai, aquí... i ella... segurament... mai no ha...

En Cornelius li va donar un copet a l'espatlla.

–Para de donar-hi voltes –li va aconsellar–. Ja en parlarem després, quan hagi descansat una mica més.

–Descansar... sí... –Bo i adormint-se, a en Sebastian se li va acudir una cosa.– En Max! –va murmurar–. No t'he preguntat per en Max. Està bé?

–En Max està... preocupat.

–Per... per mi?

–Bé, sí, per descomptat..., però no solament per tu. És que entre els jilith la carn de bufalop és considerada una gran delicadesa. Té la sensació que, a tot arreu on va, la gent de la tribu esmola els ganivets amb salivera.

Si hagués tingut més forces... en Sebastian hauria rigut, amb això. Però no podia aguantar més. Els seus dits febles van deixar anar la consciència i va caure, lentament, rodolant cap a un abisme fondo i fosc que semblava que no s'acabava mai...

Quan es va tornar a despertar se sentia molt més fort. Tenia una gana rabiosa, i com a resposta a aquesta sensació, va entrar una figura per la porta oberta de la cabana amb una cosa a les mans que només podia ser un bol amb menjar. La dona va anar fins al llit i es va agenollar al costat, i en Sebastian va veure que

era la que es deia Keera. El va mirar un moment amb aquells ulls castany fosc i va somriure.

–Tens gana? –li va preguntar.

Ell va assentir amb el cap.

–Això et donarà forces –li va assegurar ella. Va enfonsar una cullera de fusta matussera al bol i la hi va acostar als llavis. Eren una mena de sopes espesses de carn. Se’n va empassar un glop i va notar com baixava a poc a poc pel seu interior, escalfant-lo–. T’ho has de prendre a poc a poc –li va dir la Keera–. Aquests últims dies només has begut llet i aigua. –Però quan ella va tornar a alçar la cullera, ell se’n va empassar el contingut amb agraïment. Llavors, se li va acudir una cosa terrible.

–De què està feta? –va preguntar–. No deu ser pas... bufalop, oi?

Ella va moure el cap.

–No pateixis, és rusa. El guerrer baixet ha advertit a tota la gent del poble que el vostre bufalop és especial i que si algú li fa mal, s’haurà d’enfrontar amb la seva espasa. Vam veure com lluitava el golmirià... i aquí ningú té pressa per creuar l’espasa amb ell.

En Sebastian va somriure.

–És petit però lluita com deu homes junts –va dir–. Però tu també ets una bona lluitadora. Vaig veure com arremeties contra aquelles bèsties... com els dieu? Els golgath?

–Gogath. Són el nostre enemic a mort. –La noia es va quedar amb la mirada clavada en el bol de sopes.– Cada vegada són més –va dir–. I cada dia que passa s’acosten més i més al poble.

Va semblar que feia un esforç per treure’s aquell pensament del cap i li va donar una altra cullerada de sopa.

Amb les presses per empassar-se-la, en Sebastian va xarrupar sorollosament.

–Perdona –va dir, llepant-se els llavis.

–No passa res. Entre els jilith és de bona educació, xarrupar el menjar.

–De debò? –Va aconseguir somriure.– Doncs el meu bufalop, en Max, deu ser la criatura més ben educada del món.

La Keera va riure, mostrant unes dents blanques i regulars.

–No havia sentit parlar mai un animal com ho fa ell! A la canalla del poble els fa por acostar-s’hi perquè és màgic.

–Hi ha moltes paraules que faria servir per descriure en Max –va dir en Sebastian–. Però no li diria mai màgic. –Va obrir la boca perquè hi entrés una altra cullerada de sopa.– Com és que la teva tribu viu enmig de la jungla? –va preguntar.

Ella va arronsar les espatlles.

–Sempre hi hem viscut. Però no sempre en aquest mateix poble. De tant en tant canviem de lloc.

–Per què canviem?

–Hi pot haver moltes raons. Quan comença a escassejar la caça... hem d’anar cap a un altre lloc per buscar animals per menjar... O quan ens quedem sense aigua... o quan els gograith es fan massa forts i són una amenaça per a la nostra supervivència... Els vells de la tribu diuen que hauríem de marxar aviat, abans que facin pinya per eliminar-nos per sempre.

–I per què ho haurien de fer? Vull dir... quin mal els feu, vosaltres?

La Keera li va donar l’última cullerada de sopa i va deixar el bol en un costat.

–No és perquè els fem mal. És per una enemistat que ve des del principi dels temps. Hi ha una llegenda que diu que antigament hi havia dues tribus a la jungla, i els déus van decidir concedir el do de la intel·ligència i la bellesa a una de les dues tribus, i l’altra la van maleir per tota l’eternitat.

En Sebastian va somriure.

—És fàcil de veure quina tribu va rebre el do de la bellesa —va dir, i la Keera va abaixar els ulls, vergonyosa, de sobte, pel comentari.

—No sé si aquesta història és certa —li va dir—, però explica l'odi que ens tenen els gograith. Estan gelosos del do que ens van concedir. I des d'aleshores sempre han volgut destruir-nos.

—I ho podrien fer?

La Keera va sospirar.

—Fa uns quants mesos t'hauria dit que no. Els gograith estaven dispersos en petits grups per tota la jungla. Eren molt dolents, però no tenien una força real. Llavors va arribar el general Davron.

En Sebastian va arrufar les celles.

—Qui és?

—Un gograith molt ambiciós i només una mica més intel·ligent que els altres. S'ha dedicat a anar per tota la jungla unint totes les petites bandes en un sol i gran exèrcit. Ha deixat ben clar que creu que a la jungla només hi ha lloc per a una tribu. Afirma que pot parlar amb els antics déus i que ells li han ordenat que destrueixi els jilith.

—I la gent s'ho creu?

—Ja has vist els gograith —va dir la Keera—. T'han semblat unes criatures gaire intel·ligents? S'empassen el que els diuen. Nosaltres podem marxar, però estic segura que ens seguiran. Estava sospesant aquesta possibilitat quan us vaig trobar a tu i els teus companys. Llavors vaig saber que ja tenia la resposta. Ens heu vingut a ajudar, com estava escrit.

En Sebastian la va mirar amb els ulls molt oberts, desconcertat.

—Què vols dir? —li va preguntar. Llavors va recordar una cosa que li havia dit en Cornelius—. Em van dir que dius que saps qui sóc...

La Keera va assentir amb un somriure. Va agafar una bossa de pell d'animal que portava penjada a la cintura i en va treure el que semblava un tros de pergamí. El va descaragolar amb molt de compte, agafant-lo amb delicadesa, com si fos un objecte preciós.

—Aquest rotlle ha passat d'una generació a l'altra —va dir—. Es dona a cada cap dels jilith quan pren el poder. Es diu que forma part d'una antiga profecia i parla d'un ésser misteriós, meitat humà, que vindrà a ajudar els jilith en el seu moment més fosc. Mira...

Va girar el rotlle i el va aguantar obert perquè en Sebastian el pogués veure. Hi havia la imatge d'un jove, esprimatxat i fibrós, amb unes botes altes i el que semblava un tricorn al cap. En Sebastian va observar que aquell personatge tenia les orelles punxegudes, d'elf..., i no es podia negar que tenia una forta semblança amb ell. A la imatge, el personatge brandava una espasa i estava a punt de clavar-la al pit d'un ésser pelut com una bèstia que, evidentment, era un gograith.

En Sebastian va obrir la boca per dir alguna cosa, però no va trobar les paraules. Al final, es va limitar a dir:

—Oh.

—No ho veus? —va dir la Keera, excitada—. La teva arribada estava anunciada. Ets el salvador enviat per rescatar el meu poble del terror dels gograith!

Capítol 4

El Senyor Elf

Durant el silenci que va seguir després del comentari de la Keera, en Sebastian va considerar les seves opcions. No podia pas posar en ridícul el que ella acabava de dir. Al cap i a la fi li havia salvat la vida. Però al mateix temps, la idea d'haver-se d'enfrontar amb el poder de l'exèrcit dels gograth no era especialment atractiva. Ja se n'havia trobat un petit grup i havia anat d'un pèl que no hi deixés la pell. Però havia de dir *alguna cosa*. Ella el mirava amb expectació, esperant les seves paraules sàvies.

–Hem... mira, Keera, això... això és... extraordinari. Reconec que sí que s'assembla una mica a mi, però...

–Una mica? Mira la roba. Mira-li les orelles!

–Però Keera... –va dir–, no creus que tot això, per estrany que sembli, pot ser simplement una mena de coincidència?

La Keera va somriure i es va passar els llargs dits entre els cabells.

–Perdona'm, però jo sé de què parlo –va dir–. Pensa-ho bé. Un ésser meitat home arriba a la jungla des del món exterior. Ve acompanyat d'un guerrer, petit però molt poderós, i d'un bufalop parlant màgic. I què és el primer que fa quan arriba? Ataca l'enemic mortal dels jilith. Tu ets l'Elegit, el Senyor Elf que ens havien promès fa tants i tants anys.

–Em van atacar! I de poc no em maten! Això no és pas gaire heroic, oi? –El fet d'alçar la veu va provocar una punxada de dolor al pit d'en Sebastian, i va fer una ganyota.

–Ja se'n parla a les antigues llegendes –va dir la Keera–. L'ésser meitat home sofrirà molts tràngols, però sobreviurà a la violència i es farà més fort del que era. Llavors castigarà el nostre enemic amb tanta força que el derrotarà per sempre!

–Jo... Jo no en sé gaire, de castigar –va protestar en Sebastian.

–I tant, que en saps! –va dir una veu des de la porta, i quan va alçar els ulls, en Sebastian va veure en Cornelius recolzat al marc de la porta, els braços plegats, amb una gran ganyota a la seva cara de nen–. No li facis cas, Keera, és molt modest. Mira, si ara em posés a explicar-te totes les seves victòries, demà al vespre encara hi seríem.

En Sebastian es va mirar el petit guerrer amb exasperació.

–Digues-l'hi! –va protestar–. Digues-li que no sóc cap heroi!

–No ho penso fer –va respondre en Cornelius–. Sempre fas el mateix, Sebastian, menysvalores les teves capacitats. Però aquí la teva modèstia està fora de lloc. Hauries de celebrar les teves victòries, com ho fan els homes *ordinaris*. –Va somriure a la Keera.– L'Elegit encara està feble, i una mica confós. Si ens deixéssiu parlar sols un moment...

–I tant. –La Keera va enrotllar el pergamí i el va tornar a posar, amb molta cura, a la bossa. Llavors va agafar el bol, es va posar dreta i va fer una reverència respectuosa, primer a en Sebastian, i després a en Cornelius, quan li va passar per davant.

El petit guerrer va esperar que ella fos prou lluny perquè no els pogués sentir i llavors va entrar a la cabana a grans gambades, amb els ulls encesos.

–És un privilegi, ser l'amic de l'Elegit –va dir–. No m'havien tractat mai tan bé. Només he de fer petar els dits per aconseguir el que em vingui de gust!

–Cornelius! –En Sebastian va fer una mala mirada al seu amic.– Què és, aquesta poca-soltada de «l'Elegit»? I com és que permets que la Keera és cregui una cosa tan ridícula?

–Tinc bones raons –li va assegurar en Cornelius–. Aquests dies, mentre tu dormies, he aprofitat molt el temps... Però ja t'ho explicaré, això. Ara tinc una sorpresa per a tu. –Va mirar cap a la porta oberta.– Endavant, pelut. Està prou bo per rebre visites.

Un caparrot enorme, d'expressió afligida, va treure el musell per la porta i va aparèixer en Max, que mirava en Sebastian amb evident alleujament.

–Les meves pregàries han sigut escoltades! –va exclamar–. El jove amo s'ha curat!

–Jo no diria tant –va dir-li en Sebastian–. Però sí que estic en camí, i tot i que no em pensava que mai digués una cosa així, estic content de veure la teva cara, Max. –Va rumiar un moment.– I a qui pregaves, si es pot saber?

–Doncs a Colin, el gran déu-bufalop, per descomptat. –En Max semblava indignat amb aquesta pregunta.– A qui, si no?

–Em pensava que no hi creies –va insistir en Sebastian.

–De fet, no hi crec. Però en una situació tan greu, no volia córrer cap risc.

Amb això en Sebastian va riure, però se'n va penedir immediatament perquè el va travessar una altra punxada de dolor. En Cornelius va anar cap al llit de palla i es va asseure a terra amb les cames creuades. En Max també s'hi va acostar, a poc a poc.

–Oh, jove amo –va dir–. No saps com sóc de feliç. Fins i tot en aquest lloc horrible, on tothom em mira com si se'm volgués menjar!

En Cornelius va fer una forta riallada.

–Tens sort de ser l'ajudant màgic de l'Elegit –va dir–. Si no, t'hauries convertit en un pilonet de costelles escurades. Creu-me, no hi ha ni una sola persona en tota la tribu a qui no se li faci la boca aigua quan et mira!

–Ja hi tornes? –va murmurar en Sebastian–. Vull que diguis tota la veritat a la Keera. No està bé permetre que es cregui... que jo tinc alguna cosa especial.

–I qui ho diu, que no la tens? –va argumentar en Cornelius–. Ja has vist el pergami. I jo he sentit unes quantes llegendes antigues. Hi ha una sèrie de semblances sorprenents: per exemple, l'Elegit, que és el nom que els jilith donen al Senyor Elf, diuen que ve d'una regió del desert, com el teu país natal, Jerabim. Diuen que ha derrotat reis i bruixes, i tu ho has fet. I...

–Sí, però això són coincidències! Jo no tinc res d'especial.

–Això ho puc corroborar –va dir en Max–. L'he vist fent de bufó.

–Sí que ets especial, Sebastian. Tots ho som, i val més que t'ho fiquis al caparró d'una vegada –va dir en Cornelius.

–Però que no ho entens? No podem permetre que la Keera s'enganyi, després d'haver-nos salvat la vida. Si no li ho dius tu, l'hi diré jo.

En Cornelius va moure el cap. Es va ficar la mà sota la cota de malles i en va treure la pipa i la petaca del tabac.

–Això no ho pots fer –va dir, amb calma–. En primer lloc, si li dius això, el pobre Max s'estarà rostint enfilat en un ast en un tancar i obrir d'ulls.

–Ho dius de debò? –va preguntar en Max, amb peus de plom–. Ja estava prou nerviós abans de tenir aquesta conversa!

–I en segon lloc –va continuar en Cornelius–, si podem convèncer els jilith que tu ets qui es pensen que ets, ens donaran la localització de la ciutat perduda de Mendip.

–De què parles? –va preguntar en Sebastian–. Aquí no en saben pas res, d’una ciutat perduda..., o sí?

–A veure, escolta’m un moment i digue’m què en penses.

En Sebastian començava a sentir-se cansat, però va escoltar la història d’en Cornelius, meravellat de l’astúcia del seu amic. Era evident que, tot i la preocupació per la salut d’en Sebastian, el cap del petit guerrer havia continuat prou actiu per aprofitar les bones oportunitats. Havia observat que la Keera sentia un temor respectuós amb relació a en Sebastian des del principi, i que el tractava amb molts miraments i gran reverència, com si volgués satisfer les necessitats d’un rei. Ell havia aprofitat la primera oportunitat per parlar d’això amb ella.

Ella li havia explicat la llegenda de seguida, i li havia ensenyat el vell pergami. En aquell punt en Cornelius li hauria pogut treure aquella idea del cap, però havia decidit que els convenia més seguir-li la veta. Era la Keera qui havia convençut el seu pare del fet que els estrangers que havien trobat a la clariana no eren homes ordinaris, i que la seva aparició al poble era tan important que en depenia el seu futur.

–He parlat amb el pare de la Keera, el cap de la tribu –li va dir en Cornelius–, un guerrer molt poderós anomenat Maccan. Li he preguntat si ha sentit a parlar mai d’una antiga ciutat perduda de la jungla. M’ha contestat que per descomptat que n’ha sentit a parlar. És una llegenda de les que ja li explicaven quan era petit.

–Ens hi podria portar? –va preguntar en Sebastian, mirant de dissimular la seva excitació creixent.

–En Joseph és vell i està malalt, i no pot fer un viatge llarg, però en Maccan ha dit que aquest home ens pot donar

instruccions perquè hi puguem arribar. Li he dit –va continuar en Cornelius, traient fum amb la pipa– que el motiu pel qual ens han enviat aquí és per trobar la ciutat perduda. I que per a això necessitem un guia.

–Ja –va murmurar en Sebastian. Les parpelles li pesaven cada vegada més, però estava decidit a aguantar-se despert una estona més–. I... hi has parlat..., amb aquest tal Joseph?

En Cornelius va arrufar les celles.

–Encara no –va reconèixer–. Però ho tinc a la llista. Volia esperar que estiguessis una mica més fort. Estic segur que t'agradaria conèixer-lo. El cas és... –Va estar uns moments xuclant la pipa i traient grans núvols de fum aromàtic.– La Keera m'ha dit que ningú de la tribu estarà disposat a emprendre un viatge tan llarg en aquests moments... amb l'amenaça dels gograith tan imminent. I m'he vist obligat a prometre-li... –Va dubtar, i va dirigir una mirada cautelosa a en Sebastian.

–Què? –va saltar en Sebastian–. Què li has promès?

–Doncs que... li resoldrem aquest problemeta abans de sortir del poble.

En Sebastian el va mirar de fit a fit.

–Quin... problemeta?

–Els gograith. Li he dit que ens encarregarem que no tornin a ser mai més una amenaça per als jilith. –En Cornelius va treure un altre núvol de fum.– O sigui, ara hem de pensar com ho farem exactament –va dir.

–Cornelius –va sospirar en Sebastian–, com pots esperar aconseguir una cosa així?

El petit guerrer va somriure.

–Encara m'ho estic rumiant. El meu pla és entrenar els jilith com si fossin un exèrcit perquè puguin donar als gograith

l'atonyinament que evidentment es mereixen. En Maccan ja ha aprovat el meu pla.

En Max va fer un ruflet i va moure el seu caparrot banyut.

–Per què sempre hem d'acabar lluitant contra les persones? –va preguntar–. Hi ha d'haver una altra manera. No podríeu anar a trobar els gogroth i oferir-los la vostra mà en senyal d'amistat?

En Cornelius va fer una expressió de dubte.

–A tu t'han semblat la mena de persones que s'avenen a raons?

–Ni tan sols m'han semblat *persones* –va dir en Max–. Més aviat semblen bubbles grossos, però amb més mal caràcter.

–Ve-t'ho aquí, doncs –va dir en Cornelius–. Si els oferim la mà en senyal d'amistat, el més probable és que ens la tallin i la facin a la cassola per sopar.

–Però... segons ha dit la Keera –va murmurar en Sebastian–, són molt més nombrosos que els jilith.

En Cornelius va fer un gest de treure-hi importància.

–Que siguin els que vulguin! Aquests gogroth no saben on tenen la cara. Als jilith només els fa falta un general competent que els ensenyi les millors estratègies de l'art de la guerra.

En Max feia mala cara.

–Sí, però d'on el traurem, un general? –Va fer una mala mirada a en Cornelius.– Tu no ho pots fer. Només ets capità!

–Pels ullals de Shadlog! Abaixa la veu, tros de quòniat! He dit a la Keera que sóc general, com aquest general Davron que fa tanta por a tothom. Així tindrà més confiança en mi com a instructor dels jilith.

–Tant se val la instrucció que els donis –va protestar en Sebastian–. Si n'hi ha vint dels altres per cada un d'ells, els altres els pelaran.

–En una lluita d'atac violent, sí –va reconèixer en Cornelius–. Per això necessitem una bona estratègia.

En Sebastian i en Max se'l miraven, a l'expectativa.

–M'ho estic... rumiant –va dir en Cornelius–. Ara –es va posar dret i va fer un gest del cap dirigit a en Sebastian– dorm una mica més. Ja veuràs com cada dia podràs estar més estona despert que l'anterior. Has tingut molta sort, noi. Vaig veure com et treien la punta de fletxa... La tenies ben bé al costat del cor. –Va posar pràcticament junts el polze i el dit índex.– Et va venir d'això. –Va mirar en Max.– Vine –va dir–. Deixem-lo dormir.

–Molt bé –en Max va assentir amb el cap mirant en Sebastian amb ulls tristos–. Adéu, jove amo, que content que estic que no t'hagis mort. Ens veiem després.

En Max i en Cornelius van sortir de la cabana, i al cap de pocs moments en Sebastian ja dormia i somiava. Va somiar que estava assegut en un gran tron d'or, al centre d'un immens palau de marbre. Més avall va veure la Keera que pujava lentament un llarg tram d'escalas, portant davant seu un cofre enjoiat, els ulls castanys mirant-lo amb devoció extrema. Es va agenollar davant seu i li va allargar el cofre a manera d'ofrena. Ell l'hi va agafar, se'l va posar a la falda i el va obrir. A l'interior, hi havia un pergami antic. L'en va treure, el va descaragolar i en va estudiar el contingut... i es va adonar, amb sorpresa i esbalaïment, que es tractava d'una llista dels acudits del seu pare, escrita amb una cal·ligrafia molt elegant.

Va tornar a mirar cap a les escalas i va veure que darrere de la Keera hi havia molta gent vestida amb pells d'animal, i va deduir que eren els membres de la tribu dels jilith. Estaven tots agenollats, mirant-lo, a l'expectativa. També va reconèixer altres persones. Hi havia el rei Septimus, mirant-lo amb ulls

encesos per un odi silenciós; hi havia la Leonora, mirant-lo amb picardia, amb els seus ulls groc clar. Hi havia la Jenna Swift i la reina Kerin i moltes altres cares que no s'hauria esperat mai veure en aquell lloc tan estrany.

Semblava que tots s'esperaven en silenci.

I es va posar a llegir el primer acudit –el de l'home que tenia un gosset que es va menjar el barret d'algú–. Va arribar a la frase del clímax, va fer una pausa per aconseguir més efecte dramàtic, i va llegir el final amb veu clara. Va esperar les rialles i els aplaudiments. Va esperar i esperar, però la multitud el mirava amb ulls inexpressius. I llavors es va notar unes grans gotes de suor al front.

Ho va provar amb l'acudit següent. I amb el següent. Ningú reia. Ni una rialleta. Ni un somriure. Només silenci i aquelles cares terriblement estupefactes.

I tot i que sabia que estava adormit i que somiava, no es podia despertar, per més esforços que fes...

Capítol 5

Veniu a la festa

Van anar passant els dies, i en Sebastian finalment es va sentir prou fort per aixecar-se i fer les primeres breus incursions a fora per veure el poble per primera vegada. Va descobrir que el formaven una vintena de petites cabanes rodones i uns quants allotjaments comunitaris de forma allargada, en un dels quals l'havien allotjat a ell i en Cornelius. Havien aclarit un bon tros de jungla tot al voltant del campament, de manera que no hi havia llocs on els enemics es poguessin amagar. A l'interior de les cabanes i al voltant, hi havia gent treballant, jugant, o simplement asseguda passant l'estona.

Els jilith eren una gent atractiva, amb la pell de color d'oliva i els cabells foscos. Els homes portaven barba, ben cuidada i retallada, i anaven vestits amb pells d'animal. Tot i que no tenien armadures i les seves armes eren rudimentàries, eren ben capaços de defensar-se. En Sebastian va observar que, fessin el que fessin, sempre tenien l'espasa, l'escut i les llances a mà. La Keera li havia dit que en qualsevol moment podia irrompre un grup de gograths armats al campament. Ja feia dies que no hi havia cap incursió, i tothom estava a l'aguait, per si en venia una altra.

Les dones de la tribu sempre estaven enfeïnades amb una cosa o una altra. Netejaven pells per fer-ne vestits, les rentaven al rierol que corria a prop del poble, anaven a buscar llenya o

arrels comestibles a la jungla. Es veia que acceptaven la feina amb un bon humor tranquil, i en Sebastian no en va veure mai cap descontenta del paper que li havia tocat fer a la vida.

Hi havia canalla pertot arreu, corrent amunt i avall, amb moltes rialles i cridòria, jugant amb les joguines fetes a mà o perseguint un dels molts gossos que corrien pel poble. Els nois grans seguien les partides de cacera per aprendre les tècniques que tant servei els farien quan serien grans.

En Sebastian s'asseia en una soca, a l'entrada de la seva cabana, xarrupant una tassa de *chai*, el te verd amb espècies que tant agradava a la gent d'aquell poble, i es meravellava del fantàstic esperit comunitari que aparentment irradiava aquella gent. No havien vist mai les meravelles de ciutats com Ramalat i Queladont, però tenien riqueses que els diners no podien comprar —una gran harmonia amb la terra on vivien—. Pel que havia vist en Sebastian, no tenien cap tipus de moneda, sinó que compartien tot el que tenien, com si no sabessin què és la cobdícia ni el desig d'adquirir possessions materials.

Moltes tardes, en Sebastian s'asseia al costat d'en Max, i tots dos miraven com el *general* Cornelius feia la instrucció a les tropes. Els jilith tenien tendència a lluitar individualment, però ell els va explicar que si volien derrotar els gograth haurien d'aprendre a treballar en equip. Per ajudar-los a practicar-ho els va ensenyar un joc que era molt popular a Golmira. S'omplia una pell d'animal amb palla i es cosia donant-li forma de bola. Dos equips de guerrers donaven cops de peu a la pilota cap a una banda i cap a l'altra, mirant de fer-la passar entre dos pals clavats a terra que hi havia al final de cada extrem del camp. Es designava un guerrer perquè defensés l'obertura entre els pals, i era l'únic que podia tocar la bola amb les mans —els altres només podien fer servir els peus.

–Té nom, aquest joc? –va preguntar una tarda en Sebastian a en Cornelius.

El petit guerrer ho va rumiar un moment.

–En diuen xuta-la-pilota –va dir.

–No valdria més dir-ne un nom més esportiu? –va preguntar en Max–. Un nom com és ara *futbol*, per exemple.

En Cornelius va arrufar els llavis.

–Es diu xuta-la-pilota –va repetir, amb fermesa–. Fa segles que s’hi juga, a Golmira. Tenim pintures molt antigues, en coves, on es veuen guerrers xutant una pilota, vestits amb roba de colors llampants, amb un número al pit.

–Sembla divertit –va dir en Sebastian–. Potser jo també ho provaré, quan em senti amb forces.

–Jo ho trobo ben poca-solta –va dir en Max amb desdeny–. Donar cops de peu a una bola de pell amunt i avall d’un camp..., quina gràcia hi trobes? –Va fer un gest del cap en direcció a la colla de guerrers que corrien i cridaven pel camp de joc.– Sembla que es vulguin matar els uns als altres.

En Cornelius va somriure.

–Sí, però comencen a pensar com un equip –va dir–. Esperem que ho facin igual quan s’enfrontin als gogath.

Un dia va seguir l’altre, i en Sebastian aviat va recuperar les forces. Al cap de poc temps, va ser capaç de fer curtes passejades pel poble sense respirar amb dificultat, i cada dia que passava feia una millora notable. L’únic que quedava de la seva topada amb la mort era una ferida pàl·lida, i un dolor fondo al pit quan brandava l’espasa. Va començar a entrenar-se amb l’arma una estoneta cada dia, conscient del fet que no passaria gaire temps abans que hagués de tornar a plantar cara als gogath.

Llavors, un matí, la Keera va arribar amb una invitació. Els va dir que el seu pare, en Maccan, el cap de la tribu,

havia decidit que era el moment de conèixer personalment l'Elegit.

–Vol que demà vagis a la seva cabana –els va dir–. Hi haurà un gran tiberi en honor teu.

Amb aquesta notícia, a en Max se li va il·luminar la cara.

–Un tiberi? –va dir–. Fantàstic. Què hi ha al menú?

En Cornelius el va mirar de reüll.

–Esperem que no hi hagi bistec de bufalop –va dir, i es va allunyar rient.

L'endemà, quan es feia fosc, van començar a sentir els tambors. Al principi, en Sebastian es va espantar perquè es pensava que era el soroll d'un exèrcit que s'acostava, però se sentien de massa a prop, i una mirada ràpida a fora li va confirmar que venien del centre del poble. Un gran foc cremava a l'exterior de la cabana d'en Maccan, i l'olor apetitosa de rusa rostida omplia l'aire.

–S'estan preparant per a la nostra festa –va anunciar en Cornelius que, tot i la calor, anava vestit amb l'armadura–. Em sembla que serà una festassa. –Va mirar en Sebastian amb desdeny.– No trobes, que hauries de fer un esforç per arreglar-te una mica? –li va dir–. Se suposa que ets l'Elegit, i no un indigent.

–I què suggereixes? –En Sebastian va obrir els braços en un gest de desesper–. Tota la meva roba era a les alforges de la mula, i el tricorn el devia perdre a la jungla. Només tinc la roba que porto posada.

–Almenys et podries rentar la cara. Sembla que faci una eternitat que no ha vist un cubell d'aigua!

En Sebastian va captar la indirecta. Es va treure la camisa, va omplir un cubell d'aigua i es va rentar. Després va passar una bona estona trenant les puntes dels seus cabells llargs i negres i lligant-les amb tires de cuir, feina doblement difícil perquè no hi havia cap mirall.

–Has parlat amb en Max? –va preguntar en Cornelius.

–Sí, ja m’ha donat ordres –va respondre una veu afligida des de la porta, i quan es van girar van veure el caparrot d’en Max mirant-los amb ressentiment–. He de ser ben educat i no parlar si no em fan una pregunta. I decididament, no puc beure alcohol.

–No crec que sàpiguen què és, l’alcohol –va dir en Sebastian–. L’única beguda que he vist per aquí és el *chai*.

–De segur que n’hi haurà, d’alcohol –li va assegurar en Cornelius–. Tots els pobles n’elaboren, d’una mena o d’una altra. Però no li deuen donar aquest nom. I pel que fa al *chai*, ja sabem quin efecte li fa, a en Max! –Va arrufar les celles.– Potser valdria més que no vingués, en Max. Només faltaria que comencés a interrompre el discurs del cap de la tribu amb les seves potents ràfegues de gasos!

En Max va fer cara d’estar dolgut.

–No pateixis –va dir–. Vigilaré molt de no avergonyir-vos. A més, *em volen veure*. Sóc el bufalop màgic parlant, no hi penses? Siguem realistes, jo sóc una de les millors cartes que podeu jugar. Pel que fa a virtuts màgiques, vosaltres dos no m’arribeu a la sola de les peülles.

En Cornelius es va quedar pensatiu.

–Arribem on arribem, això no ho podem espatllar. Sebastian, hauràs de convèncer en Maccan perquè es cregui que ets l’Elegit. Fins ara t’ha acceptat fiant-se simplement de la paraula de la Keera i de la meva. Si es troba davant d’un babau que barboteja i no sap el que es diu, s’ho pensarà més bé.

–Què insinues? –va murmurar en Sebastian.

–Au, vinga, ja saps que ets especialista a ficar-te de peus a la galleda. Pensa’t bé el que diràs abans d’obrir la boca. És l’únic que et demano. I recordeu tots dos que ara sóc *general*. Quan

expliqui a grans trets els meus plans per derrotar els gofrath, no vull que ni l'un ni l'altre hi fiqueu cullerada amb comentaris estúpids.

En Sebastian el va mirar.

–Farem el que podrem –va dir, en veu baixa–. Estigues tranquil, que no et volem espatllar les coses. Oi que no, Max?

–Apa, no siguis així –va protestar en Cornelius–. Només volia...

–S'acosta algú –va anunciar en Max, i es va apartar de la porta.

Al cap d'uns moments, un guerrer alt i musculós va entrar a la cabana i els va saludar amb una reverència. En Sebastian sabia que es deia Cal i que estava molt ben considerat al poble. Portava els cabells llargs i negres lligats en una cua. Una vella cicatriu li travessava la galta esquerra, i tenia uns ulls grisos i astuts que semblava que miressin a l'interior de les persones i poguessin llegir els secrets que s'hi amagaven. En Sebastian no havia passat gaire temps en presència d'aquell home, però sempre el feia posar nerviós. En Cal va fer una reverència molt cortesa, però feia un somriure sarcàstic mentre parlava.

–En Maccan m'ha demanat que vingui a convocar els nostres... *distingits* convidats a la festa –va anunciar.

En Sebastian encara s'estava lligant l'última trena.

–Digues a en Maccan que ens fa un gran honor amb la seva amabilitat, sisplau, i que de seguida hi anirem.

–Com vulgueu –va dir amb suavitat exagerada en Cal–. Li diré que l'Elegit encara s'està... pentinant?

–Fent-se les trenes –el va corregir en Sebastian–. M'estic fent trenes, perquè ho sàpigues. Apa, vés. No trigarem.

–Us hem preparat una rusa molt grassa i suculenta –va dir en Cal–. Em sembla que la trobareu del vostre gust. La vaig

matar amb les meves pròpies mans. Les hi vaig posar al voltant del coll i la vaig escanyar fins que va perdre la vida.

–Ho trobo molt... interessant –va dir en Sebastian amb poca traça, conscient de la mirada de desdeny que li clavava en Cornelius–. Estem en deute amb tu –va afegir, pensant que això devia sonar més majestuós.

–En Cal és el millor caçador del poble –va explicar en Cornelius–. La seva destresa amb la llança és excepcional.

–De debò? –En Sebastian no sabia què més dir-hi–. És fantàstic! Molt bé! És hem... és fantàstic... matar ruses –va aventurar–. Allà d'on jo vinc, tenim una dita. «L'única rusa bona és una rusa morta».

En Cal el va mirar amb cara de desconcert.

–Què vol dir?

–Que em pengin si ho sé, creu-me. Només és una dita.

–D'aquí a un parell de dies la partida de cacera es posarà en camí per anar a buscar caça fresca –va dir en Cal–. Potser us agradaria acompanyar-nos.

–Ens agradaria molt –va dir en Cornelius, sense pensar-s'ho–. Oi que sí, Sebastian?

–Hem... sí. De primera. No m'ho perdria per res del món.

En Cal va fer una altra reverència i va sortir de la cabana sense dir res més.

En Sebastian va esperar que fos prou lluny per no sentir el que deien.

–Són imaginacions meves, o a aquest home no li caic bé? –va murmurar.

–Deu sentir una mena de rivalitat amistosa. Després de tot, abans que arribéssim nosaltres, ell era el peix gros d'aquesta peixera. I...

–I què? –va preguntar en Sebastian, recelós.

–Segons diuen, li agrada la Keera. Tinc entès que s’hi volia casar.

–I? –en Sebastian va mirar en Cornelius, indignat–. Jo no he fet pas res per canviar-ho, això. Oi?

En Cornelius va fer una rialleta i es va posar el casc de bronze al cap.

–No, no has fet res... però en Cal té ulls a la cara... i veu que ara la Keera només té ulls per a tu, de manera que...

–No diguis disbarats! No té cap interès especial en mi. O sí?

–Oh, ara l’he espifiada –va grunyar en Cornelius–. Em pensava que ho *sabies!*

–Sí que ha vingut sovint a la cabana, però no em pensava que...

En Cornelius es va posar dret.

–No hi pensis més –va dir, seriós–. Seria una complicació que ara mateix no ens fa cap falta. No facis res per incitar-la. Entesos?

–Suposo...

–Molt bé! Faig patxoca?

–Hum... –En Sebastian va estudiar el petit guerrer durant un moment.– Tens un aspecte molt noble –va dir–. I jo?

–Com si t’haguessin arrossegat per un pantà, però no hi podem fer gaire cosa, ara. Vinga, que no l’hem de fer esperar, en Maccan. –Va donar una daga a en Sebastian.– Té, agafa-la –li va dir.

–Per què la vull? –va preguntar en Sebastian.

–És costum oferir un regal al cap, la primera vegada que el veus. La vaig comprar a Ramalat. Segur que li agradarà. Això, si no li vols donar aquest amulet d’adorn que portes penjat al coll.

–Me'l va donar la princesa Kerin a Queladont –va protestar en Sebastian.

–Hum. Ja m'ho pensava, que no estaries disposat a renunciar-hi. –En Cornelius va mirar el seu amic amb cara de murri.– Si no et conegués, diria que una part de tu encara estima el teu primer amor.

–Quin disbarat –va saltar en Sebastian–. Ara estic amb la Jenna.

Tots dos van sortir a fora, on els esperava en Max. Van mirar cap a la cabana del cap, on l'estrèpit dels tambors anava pujant regularment en un *crescendo*.

–Val més que ho enllestim d'una vegada –va dir en Sebastian, amb aprensió–. Què se suposa que hem de fer, exactament?

–Potser podries provar d'entretenir-los amb els millors números del teu espectacle de quan eres bufó –va suggerir en Max–. A Queladont feien furor.

–Molt graciós – va rondinar en Sebastian.

–De fet, no en feien gens, vet aquí el problema.

–Voleu callar? –els va tallar en Cornelius–. I sempre que sigui possible, deixeu-me parlar a mi. Mira de tenir un aire majestuós, Sebastian... i pel que fa a tu... –va mirar en Max–, mossegat la llengua! Som-hi.

Capítol 6

Les paraules de Maccan

Van travessar el trosset de poble que els separava de la cabana, i els tambors se sentien més forts amb cada pas que feien.

Quan hi van ser més a prop, van distingir el cos enorme d'un senglar rusa petarrellejant sobre el foc. Al voltant, uns quants ballarins, homes i dones, amb màscares de fusta tallada i pintada, saltaven i dansaven al ritme dels tambors primitius. Una mica més enllà, davant de la cabana del cap, van veure una figura que només podia ser la d'en Maccan. Estava assegut en un tron de fusta molt adornat i anava guarnit amb una sèrie de distintius fets aparentment de fulles, plomes i jonc trenats. Portava una corona de fusta bellament tallada, al cap; a sota hi havia la seva cara fosca i colrada per la intempèrie, i els cabells llargs, decorats amb dents d'animals i petxines. Els seus ulls fondos, castany fosc, miraven, inexpressius, com s'acostaven els tres que arribaven tard.

A la seva esquerra seia la Keera, amb un vestit llarg de roba blava teixida toscament, els cabells lligats sobre el cap fent una intricada estructura de tresses decoratives. El color de les galtes i els llavis s'havia intensificat artificialment amb alguna mena de pigment, i estava preciosa. Mirava en Sebastian amb coqueteria des de sota d'unes pestanyes abaixades, i tot i que els llavis se li van estirar momentàniament en un somriure, va poder controlar-lo.

A la dreta d'en Maccan seia la figura seca com un pal, amb barba blanca, del xaman, en Danthus, que en Sebastian no havia tornat a veure des que el vell li havia arrencat la punta de fletxa del pit. En Sebastian li va dirigir un gest del cap i un somriure, però en Danthus no va donar senyals ni tan sols d'haver vist el gest. La seva cara xuclada, gairebé cadavèrica, continuava inexpressiva, els seus ulls gris clar continuaven clavats davant seu, i tenia les mans, solcades per venes blaves, recolzades sobre el mànec d'un bastó tallat matusserament.

En Sebastian va suposar que en altre temps hi devia haver hagut una dona asseguda a la dreta d'en Maccan, ja que la Keera li havia explicat que la seva mare havia mort feia anys d'una febre, i que el seu pare no havia tornat a buscar una companya.

Els tres amics van fer la volta al foc i es van aturar, a una distància respectuosa, davant del cap. Ell es va quedar assegut, observant-los, durant uns moments, i després va alçar els braços i va picar de mans un sol cop. Com per art de màgia, la música es va aturar en sec, els ballarins es van quedar clavats on es trobaven, i en Sebastian va rebre la impressió immediata de l'incrèible poder que aquell home tenia en el poble. Era evident que exigia –i rebia– obediència absoluta. Quan va parlar, ho va fer amb una veu greu, plena d'autoritat.

–L'Elegit i els seus companys són molt benvinguts al nostre poble –va dir–. Si us plau –va indicar un parell de seients buits al costat de la seva filla, i una pila de palla fresca especialment disposada perquè un bufalop s'hi pogués reclinar– agafeu lloc entre nosaltres. Ens honoreu amb la vostra presència.

En Sebastian va somriure, i anava a fer el que li havien dit quan va sentir una punxada dissimulada al costat que venia del colze d'en Cornelius i es va adonar que li tocava contestar. Va fer una reverència amb el cap.

–Ben al... contrari, gran cap, som nosaltres que... ens sentim honorats –va insistir–. I us donem les gràcies... humilment... a vós i a tota la gent del poble per... haver-nos ajudat.

Va tornar a mirar en Maccan, però el cap encara assenyalava els seients buits, de manera que es va anar a asseure al costat de la Keera. La va mirar un moment, nerviós, i ella li va fer un somriure momentani. En Cornelius també es va asseure, i després en Max, fent grans esforços per no tombar-ho tot, va deixar caure la seva massa prodigiosa sobre l'espai disponible. En Sebastian va observar que, al seu voltant, els homes, les dones i les criatures de la tribu s'asseien a terra amb les cames creuades. Tots els ulls estaven clavats en la seva persona, i va començar a notar-se excessivament nerviós, especialment quan va clissar en Cal no gaire lluny, amb un somriure de superioritat a la cara. Hi va haver un llarg silenci, només trencat pels espetecs dels branquillons del foc. Llavors va parlar en Maccan.

–La meva filla m'ha parlat de la vostra recerca de la ciutat perduda.

En Sebastian va assentir amb el cap.

–És el motiu principal que ens ha portat aquí –va reconèixer.

–La meva filla també m'ha parlat de la gran bassa d'aigua que heu travessat.

–Ah, sí, gran cap, l'oceà! Hem viatjat per mar amb un vaixell molt gran, i hem passat moltes aventures. Hem lluitat contra els pirates i contra els quèlfers, una animals marins formidables d'enormes mandíbules mossegaires... i ens n'hem sortit per poder-ho explicar.

–M'agradaria veure-la, aquesta extensió d'aigua tan gran –va dir en Maccan.

–Malauradament és molt lluny d'aquí, a moltes llunes de viatge.

En Maccan va assentir amb el cap, molt seriós.

–Així i tot –va dir–, potser algun dia podríem organitzar-ho?

Hi va haver un silenci llarg.

–Hem... per què no? –va dir en Sebastian–. Segurament... Segurament podríem arranjar-ho. Una mena de...

–...ruta turística –va suggerir en Max–. Sí, podríem muntar una bona excursió de tornada fins a Ramalat i el cap podria veure tots els llocs d'interès turístic. El port..., les tavernes..., fins i tot podria fer una travessia pel litoral amb barca.

–Hem... sí, per què no? –va dir en Cornelius amb un fil de veu–. Bé, ja veurem... com ho organitzem.

En Maccan va arrufar les celles. Va mirar en Danthus, que va arronsar les seves espatlles estretes.

–Em sembla bé –va dir el cap.

–Us agradarà –li va assegurar en Max–. És una ciutat molt entretinguda.

Un altre silenci; llavors en Maccan va picar de mans una altra vegada.

–I ara... –va prosseguir–, un regal per a l'Elegit!

S'hi va acostar una dona que portava una lligadura feta d'ossos i de plomes de colors. Es va aturar davant d'en Sebastian i es va inclinar per posar-li, amb molta delicadesa i gran respecte, la lligadura al cap. Va fer una passa endarrere, una reverència, i se'n va anar.

En Sebastian, assegut entre aquella gent amb allò al cap, se sentia vagament ridícul. Va mirar en Cornelius.

–Quina fila faig? –li va preguntar.

–Molt majestuós –li va dir en Cornelius; però era evident que s'aguantava el riure.

En Sebastian va mirar en Max.

–Sí, jove amo –va dir el bufalop, una mica massa ràpid–.
Sembles un autèntic... jilith!

–Moltes gràcies –va murmurar en Sebastian.

–I ara et toca a tu –li va xiuxiuejar en Cornelius.

–Eh?

–El punyal, cap de suro!

–Ah, sí. –En Sebastian es va posar dret, va anar fins a en Maccan i li va posar la daga, delicadament, a les mans.

–Un petit senyal del nostre respecte –va dir.

En Maccan va somriure i va alçar la daga perquè el seu poble la pogués veure. Es van sentir crícs d'entusiasme. En Sebastian va fer una reverència i va tornar al seu lloc.

–Es veu que li agrada –va murmurar en Max, amb genuïna sorpresa–. Que fàcil és, fer-lo content.

Ara en Maccan es va introduir la daga sota el seu cinturó i va tornar a picar de mans.

–Porteu icara als meus convidats! –va ordenar.

Immediatament, van aparèixer unes quantes dones de la tribu amb gerres i tasses de terrissa, en van posar una a les mans d'en Sebastian, i la van omplir amb un líquid vermell fosc que recordava sospitosament la sang; però quan el va olorar, dissimuladament, li va arribar l'inconfusible aroma del vi. Va observar, amb una sensació de temor, que n'havien posat un gran bol davant d'en Max i que l'estaven omplint fins a dalt de tot.

–Això té... alcohol? –va preguntar en Sebastian, nerviós.

En Maccan alçava la tassa fins a la seva boca.

–No comprenc el significat d'aquesta paraula, Senyor Elf –va dir.

–Et fa posar... content?

–Ja ho crec –va dir en Maccan, somrient per primera vegada–. De manera que... bevem!

–Què faig? –va xiuxiuejar en Max, molt fluixet.

–Beu –li va respondre en Cornelius en el mateix to.

–Però m’heu dit...

–No podem insultar el cap. Beu!

–D’acord, però no em faig responsable del que pugui passar.

–En Max va enfonsar el musell en el bol i es va posar a llepar amb entusiasme.

–Xarrupa! –va dir en Cornelius, entre dents.

En Sebastian va alçar la copa fins als llavis i va fer un bon glop. Al principi, tenia un gust deliciosament dolç, però immediatament venia una sensació com de cop de puny a l’estómac; la visió li va començar a flaquejar i tot resplendia com si s’hagués clavat uns quants tancs de la cervesa més forta. Es va ennuegar, i ho va dissimular fent veure que tenia tos.

–Caram! –va dir. Va mirar la gent que hi havia darrere seu, que estaven asseguts, mirant-lo en silenci–. Ningú més beu? –va preguntar.

En Maccan es va eixugar la boca amb el dors de la mà.

–La icara és massa valuosa per donar-la a qualsevol –va dir–. La collita es fa un cop a l’any en un bosc secret, i es deixa fermentar durant moltes llunes fins que està al punt. Us agrada?

–És molt bona –va dir en Sebastian–. Molt... refrescant.

–Refrescant? És sensacional –va dir en Max–. M’heu de donar la recepta! –Llepava les escorrialles del bol bo i parlant.

En Cornelius va girar els ulls en blanc, desesperat.

–Em sembla que el gran cap ens acaba de dir que és una beguda molt *especial* –va dir–. De manera que no crec que te’n vulgui donar la recepta.

–Llàstima –en Max va mirar amunt i va creuar la mirada amb una de les dones que la servien–. Ei, maca! Una goteta més aquí, si no et fa res!

–Max! –va xiuxiuejar en Sebastian. Va somriure a en Maccan–. L'heu de perdonar, és... molt excitable!

–És un animal molt còmic –va dir en Maccan, entusiasmat–. Parla com una persona. N'hi ha molts, com ell, al vostre país?

–Com ell, no –va murmurar en Cornelius, veient, esgarifat, que li omplien el bol per segona vegada–. Sisplau, Max, una mica de moderació –va xiuxiuejar.

–A veure si et decideixes –va dir en Max–. Fa un moment m'has dit...

–Ja ho sé, què t'he dit! –En Cornelius va provar de dissimular la seva ira amb una rialla poc convincent.– Gran cap, l'altre dia vam estar parlant amb la Keera de l'amenaça dels gograith.

–Ah, sí. –A en Maccan també li omplia la tassa, una de les dones.– Sí, és un problema. –Va estirar la mà per donar un copet a l'espatlla a la seva filla.– La Keera i els altres són molt valents i ataquen aquelles bestioties, però no sabem si podrem resistir gaire més temps. Són molt salvatges. Seria interminable, explicar-vos els horrors que han infligit a la meva gent. Han mort guerrers a dotzenes, i fins i tot dones i criatures. Són implacables, i sembla que estan decidits a perseguir-nos fins a la nostra extinció. Vau prometre que ens ajudaríeu a lluitar contra ells, però els meus guerrers em diuen que els entreneu per xutar pilotes.

–Hem... Bé..., això només és una part del que fem. Perquè tot i que els vostres guerrers són excel·lents caçadors i lluiten molt bé individualment..., fins i tot en petits equips..., els jilith han d'aprendre a lluitar com un *exèrcit*.

–No ha sigut mai el nostre estil –va dir en Maccan.

–Ja ho entenc, però el foc s’ha de vèncer amb foc. El general Davron té un exèrcit poderós i els jilith no poden aspirar a derrotar-lo si ells no en tenen un, també. Per això ensinistro els vostres homes perquè lluitin com un sol exèrcit. Hem fet molts progressos, i he ideat un pla molt enginyós per vèncer els gograith. M’agradaria tenir el vostre permís, gran cap, per iniciar els preparatius per al conflicte final. Una estratègia que us alliberi de la seva amenaça per sempre.

En Maccan estava pensatiu.

–Reconec que això que dieu m’agrada... i a les antigues llegendes està escrit que l’Elegit vindrà a alliberar-nos de l’enemic. –Va mirar en Danthus.– Tu què hi dius, xaman? L’Elegit i el petit general podran fer el que prometen?

En Danthus va arrufar les celles. Va ficar la mà a l’interior de la bossa de pell que portava penjada al coll i en va treure una sèrie d’ossos de formes estranyes. Es va ajupir i va llançar els ossos a terra. Llavors, els va mirar amb atenció, com si els volgués interpretar.

–Què busca? –va preguntar en Max amb grolleria–. Quin temps farà demà?

–Xut! –el va fer callar en Sebastian.

Ara en Danthus passava amb moviments ondulatoris una mà nuosa per sobre dels ossos, fent aletejar les parpelles.

–Okryn, la deessa de la selva, em parla –va anunciar.

En Max va mirar al seu voltant.

–Jo no sento res –va murmurar. Va mirar a en Corneliu–. Tu sents res? –En Corneliu li va dirigir una mala mirada.

–Em diu que hem de confiar en els estrangers –va dir en Danthus–. Diu que són capaços de complir la seva promesa.

–Aquesta deessa no és ruca –va observar en Max, i es va encongir amb una ganyota quan la mà d'en Cornelius es va estirar per donar-li una plantofada a la gropa–. Au! –va rondinar–. Sisplau.

–Però Okrin diu que si no ho aconsegueixen els hem de fer fora d'aquí i no tornar-los a deixar entrar mai més.

–Ah, mira, que maco. Quina deessa tan desagraïda... –en Max va callar de cop perquè ara en Cornelius se li havia posat al costat i li tancava les mandíbules amb les mans.

El golmirià va fer una reverència a en Maccan.

–No en feu cas, del bufalop, gran cap –va dir–. La icara li fa dir disbarats. I no tingueu por, jo us alliberaré dels gogath. Només us demano que ens ajudeu en la recerca de la ciutat perduda de Mendip.

En Maccan li va tornar la reverència.

–Si m'allibereu de l'enemic, faré el que em demaneu –va dir–. Us en dono la meva paraula. –Va mirar al seu voltant–. I ara –va bramar–, música! Ball! I més icara!